

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Cob/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120214438
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8120214438.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Jany Jančíkovej, v právnej veci žalobcu: Mesto Prešov, Hlavná 2907/73, 080 01 Prešov, IČO: 00327646, zastúpeného JUDr. Alojzom Naništom, advokátom, so sídlom Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, IČO: 35519193, proti žalovanému: Coryn, s.r.o., so sídlom Jesenná 8, 080 05 Prešov, IČO: 36 510 645, zastúpenému JUDr. Michalom Feciľákom, advokátom, so sídlom Jesenná 8, 080 01 Prešov, IČO: 37941623, o zaplatenie sumy 9.127,55 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 21Cb/129/2020-82 zo dňa 22.9.2022, takto jednohlasne

rozhodol:

Ruší rozsudok v jeho napadnutej časti výroku II. o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol takto:

„I. Žalobu z a m i e t a .

II. Priznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom ukladá žalobcovi povinnosť zaplatiť ich náhradu žalovanému s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobou zo dňa 30.12.2020, ktorá bola tunajšiemu súdu doručená dňa 30.12.2020, žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.127,55 eura a 8 % ročný úrok z omeškania zo sumy 9.127,55 eura od 18.1.2021 do zaplatenia, ako aj nahradiť trovy konania.

Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu Coryn, s.r.o., so sídlom Jesenná 8, 080 05 Prešov, IČO: 36 510 645 proti žalovanému Mesto Prešov a spol. o náhradu za užívanie nehnuteľností s príslušenstvom rozsudkom zo dňa 14.11.2016, sp. zn. 23Co/109/2015 zmenil rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 29C/11/2011-978 zo dňa 4.2.2015 vo výroku o povinnosti Mesta Prešov zaplatiť žalobcovi 12.345,96 eura s úrokom z omeškania, a to v časti nad sumu 5.940,68 eura s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.900,54 eura od 26.1.2011 do zaplatenia a s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 40,14 eura od 1.2.2013 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Následne A. B. - Coryn, B. X, A., IČO: XX XXX XXX, prostredníctvom právneho zástupcu požiadal elektronickou poštou o úhradu sumy vo výške 5.940,68 eura spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.900,54 eur od 26.1.2011 do zaplatenia a s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 40,14 eura od 1.2.2013 do zaplatenia,

a to podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 14.11.2016 sp. zn. 23Co/109/2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 4.2.2015 č. k. 29C/11/2011-978. Mesto Prešov e-mailom zo dňa 11.1.2017 o 13.22 hod. oznámilo na e-mailovú adresu právneho zástupcu žalovaného, že podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove je mesto povinné platiť žalobcovi tak, ako je to uvedené v rozsudku a požiadalo o oznámenie čísla účtu žalobu - spoločnosti CORYN, s.r.o., Jesenná 8, 080 05 Prešov. Právny zástupca spoločnosti Coryn s.r.o. e-mailom zo dňa 11.1.2017 o 13.31 hod. oznámil mestu číslo účtu spoločnosti Coryn, s.r.o., na ktorý mal poukázať prisúdenú sumu. Mesto Prešov na základe uvedenej informácie a doručeného rozsudku odvolacieho súdu poslalo dňa 11.1.2017 na účet spoločnosti Coryn, s.r.o. celkovú sumu 9.127,55 eura, t. j. istinu 5.940,68 eura s úrokmi z omeškania všetko podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/109/2015. Mesto Prešov e-mailom zo dňa 17.1.2017 oznámilo na emailovú adresu právneho zástupcu žalovaného, že podľa informácií zo strany právneho zástupcu mesta, vo veci rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/109/2015 podal žiadosť o opravu výroku rozhodnutia v časti identifikácie žalobcu a v prípade, že poukázaná suma mu nepatrí, žiada uvedenú sumu bezodkladne vrátiť. Právny zástupca žalovaného e-mailom zo dňa 18.1.2017 oznámil mestu, že sumu ktorú uhradilo spoločnosti Coryn, s.r.o. uhradilo správne v zmysle právoplatného rozsudku Krajského súdu v Prešove s tým, že informácie, ktoré dostáva od svojho právneho zástupcu sú zrejme zavádzajúce. Krajský súd v Prešove opravným uznesením zo dňa 28.2.2017, č. k. 23Co/109/2015-1176 opravil v záhlaví rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 23Co/109/2015 zo dňa 14.11.2016 označenie žalobcu nasledovne: A. B. - CORYN, B. X, A., IČO: XX XXX XXX. Z odôvodnenia opravného uznesenia vyplýva, že uznesením z 26.9.2015 bol namiesto pôvodného žalobcu do konania pripustený nový žalobca. Opravné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.4.2017. Vzhľadom na právoplatnosť opravného uznesenia a pripustenie nového žalobcu na miesto pôvodného, Mesto Prešov v súlade s touto opravnou opätovne poukázal dňa 19.5.2017 prisúdenú istinu s úrokmi z omeškania, t. j. sumu 9.305,70 eura už novo označenému žalobcovi. Žalovaná strana podaním zo dňa 15.5.2017 oznámila žalobcovi, že si započítava pohľadávku mesta vo výške 9.127,55 (ktorú jej mesto vyplatilo podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 14.11.2016) voči pohľadávke, ktorú má táto spoločnosť voči mestu Prešov, a to na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.5.2017, uzatvorenej medzi A. B. ako postupcom a žalovanou spoločnosťou Coryn, s.r.o. Uvedenou zmluvou p. B. ako vlastník parciel KN - C XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX v kat. úz. A. na ulici A. C. spolu vo výmere 3845 m2 postúpil na žalovanú spoločnosť pohľadávku vo výške 9.425,52 eura, ktorá mala vzniknúť tým, že mesto Prešov užívalo tieto parcely 35 dní v období od 1.4.2017 do 5.5.2017. Mesto Prešov podaním zo dňa 5.6.2017 oznámilo žalovanej strane, že voči žalovanej spoločnosti nemá žiadne dlhy a požiadalo o vrátenie neoprávnene prijatej platby vo výške 9.127,55 eura. Žalobca má za to, že postupca nemohol platne na žalovanú stranu postúpiť pohľadávku, ktorá podľa názoru žalobcu podľa hmotného práva reálne neexistovala. Žalobca žiada, aby žalovaná strana ako bezdôvodné obohatenie vrátila sumu 9.127,55 eura s 8 % ročným úrokom z omeškania počnúc od 18.1.2017 do zaplatenia. Žalovaný žalobcovi toto bezdôvodné obohatenie doposiaľ nevydal. Žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania nároku uplatňovaného žalobcom v tomto konaní. Na základe dôvodne vznesenej námietky premlčania zo strany žalovanej, nemôže súd žalobcovi ním uplatnený nárok priznať, a preto súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

Konajúci súd sa stotožnil s právnym názorom uvedeným žalovanou stranou, že právny vzťah žalobcu so žalovaným nie je vzťahom, na ktorý by bolo možné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Inak povedané právny vzťah sporových strán nemožno subsumovať pod žiadne ustanovenie § 261 Obchodného zákonníka. Ustanovenie § 261 Obchodného zákonníka je nepochybne kogentným ustanovením, obsahujúcim kritéria pre určenie, kedy sa záväzkové vzťahy spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka. Pokiaľ právny vzťah nevyhovuje týmto kritériám, vzťahuje sa naň úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku. Pôsobnosť Obchodného zákonníka vymedzená v § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka je daná jednak charakterom subjektov, ktoré do záväzkového vzťahu vstupujú - musí ísť o subjekt verejného práva a podnikateľa, pričom zákon vyslovene vyžaduje splnenie špecifických podmienok na oboch stranách vzťahu, a síce pri subjekte verejného práva musí ísť o záväzkový vzťah týkajúci sa zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky, pričom súčasne pri podnikateľovi právna úprava vyžaduje súvis s jeho podnikateľskou činnosťou. Žalobcom nesprávne zaplatené plnenie na základe pôvodného rozhodnutia nemôže v žiadnom prípade predstavovať zabezpečovanie verejných potrieb či vlastnej prevádzky. Podmienka vyžadovaná § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka tak na strane žalobcu nie je naplnená a už táto samotná skutočnosť vylučuje aplikáciu Obchodného zákonníka. Uvedené rovnako platí aj na strane žalovanej,

na ktorého účet žalobca zaslal plnenie podľa pôvodného rozhodnutia, pretože v priebehu dokazovania nebolo preukázané, že toto plnenie súvisí s jeho podnikateľskou činnosťou (v odôvodnení pôvodného rozhodnutia Krajský súd v Prešove uvádza, že nárok /pôvodne uplatňovaný žalovaným/ je len výkonom práv vlastníka a nie podnikateľskou činnosťou). Plnenie z pôvodného rozhodnutia poukázané nesprávne na účet žalovaného a z takéhoto konania žalobcu vzniknutý právny vzťah medzi sporovými stranami teda nemožno v žiadnom prípade posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Žalobcom uplatnený nárok sa spravuje Občianskym zákonníkom (nárok na vydanie bezdôvodného). Tento nárok žalobcu však bol uplatnený až po uplynutí zákonnej premlčacej lehoty. Premlčanie v je v prípadoch bezdôvodného obohatenia (v zmysle právnej kvalifikácie nároku žalobcom podľa žaloby) upravené špecificky v § 107 Občianskeho zákonníka. V prípade aplikácie dvojročnej premlčacej doby počítanej odo dňa, keď sa žalobca dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, je možné konštatovať, že táto lehota začala plynúť najneskôr dňa 18.4.2017, keď nadobudlo právoplatnosť predmetné opravné uznesenie Krajského súdu v Prešove a uplynula potom dňa 18.4.2019. Objektívna zákonná trojročná premlčacia lehota v danom prípade uplynula dňa 11.1.2017, kedy došlo k uplynutiu troch rokov odkedy došlo k bezdôvodnému obohateniu (11.1.2017). Žaloba bola žalobcom na súd doručená až dňa 30.12.2020, a teda nepochybne po uplynutí premlčacej lehoty. Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Oprávnené vznesená námietka premlčania má za následok zánik nároku, t. j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno žalobcovi súdne priznať. Premlčaním právo samo o sebe nezaniká, len sa oslabuje, a to práve v tej zložke, ktorá predstavuje nárok. Právo naďalej existuje, avšak iba vo forme naturálnej obligácie, t. j. dobrovoľného plnenia zo strany žalovaného.

V súvislosti so vznesenou námietkou započítania zo strany žalovaného je potrebné uviesť, že v danom prípade sa nemohla aplikovať 10 ročná objektívna premlčacia doba, keďže tu nedošlo k úmyselnému obohateniu zo strany žalovaného. K plneniu bez právneho dôvodu zo strany žalobcu došlo jeho vlastným zavinením, zrejme v dôsledku nekoordinovaných postupov medzi ekonomickým a právnym oddelením žalobcu. K zavádzajúcemu postupu zo strany právneho zástupcu žalovaného, ktorý je obsiahnutý v jeho e-maili zo dňa 18.1.2017, došlo nepochybne až následne po tom čo žalobca bez právneho dôvodu už žalovanému vyplatil dňa 11.1.2017 sumu 9.127,55 eura. Na už zrealizované plnenie bez právneho dôvodu nemal e-mail zo dňa 18.1.2017 žiadny vplyv.

Keďže na základe vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného súd zistil, že žalobcom uplatnený nárok je premlčaný, z hľadiska procesnej ekonómie už nepokračoval v dokazovaní ďalším sporných skutočností, napr. existencie, opodstanosti, dôvodnosti žalovanému postúpenej pohľadávky, ktorú použil na započítanie oproti pohľadávke žalobcu, ktorá je predmetom tohto konania, ale bez ďalšieho žalobu žalobcu zamietol, tak ako je to uvedené v I. výroku tohto rozsudku.

O náhrade trov tohto konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Podľa pomeru úspechu žalovaného vo veci rozhodol súd o náhrade trov tohto konania tak, že priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť ich náhradu žalovanému s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Proti tomuto rozsudku, a to proti II. výroku o trovách konania podal žalobca včas odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý výrok a stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal.

V podanom odvolaní uviedol, že konštatovanie súdu prvej inštancie je neúplné, pretože z predloženej e-mailovej komunikácie vyplýva, že A. B. prostredníctvom právneho zástupcu vyzval žalobcu, aby v súlade s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 23Co/109/2015 zaplatil sumu 5.900,54 eur s príslušným úrokom z omeškania, a to všetko na účet JUDr. Michala Feciláka. Následne na uvedené mesto reagovalo e-mailom zo dňa 11.1.2017 a žiadalo o oznámenie čísla účtu žalovaného, pričom po oznámení čísla účtu

uvedenú sumu zaplatilo na oznámené číslo. Zároveň je podľa odvolateľa potrebné uviesť, že uznesením zo dňa 26.9.2015 v konaní vedenom na odvolacom súde Prešov pod sp. zn. 23Co/109/2015 bol namiesto pôvodného žalobcu Coryn, s.r.o. do konania pripustený nový žalobca A. B. – CORYN. Z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že žalobca v čase, keď právny zástupca A. B. e-mailom žiadal o poukázanie prisúdenej istiny spolu s úrokom na jeho účet, nemala vedomosť o rozhodnutí o pripustení nového žalobcu namiesto pôvodného Coryn, s.r.o. (na rozsudku krajského súdu bola stanovená spoločnosť Coryn, s.r.o.) a z toho dôvodu žiadal o účet tejto spoločnosti. Právny zástupca vtedajšieho žalobcu neupozornil mesto, že podal návrh na pripustenie jedného účastníka do konania na strane žalovaného. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že ako A. B. tak aj spoločnosť Coryn, s.r.o. boli zastúpení tým istým právnym zástupcom. Jediným spoločníkom ako i konateľom uvedenej obchodnej spoločnosti bol aj v tom čase A. B., realizovali návrh na pripustenie nového žalobcu do konania. Napriek tomu právny zástupca žalovaného e-mailom zo dňa 18.1.2017 potvrdil mestu, že sumu, ktorú uhradil spoločnosť Coryn, s.r.o. uhradil správne v zmysle právoplatného rozsudku. Zároveň tým istým e-mailom označil informácie právneho zástupcu Mesta za zrejme zavádzajúce. Podľa odvolateľa v posudzovanej veci je možné uvažovať nad tým, či uvedené konanie vykazuje znaky prečinu podvodu. Bez významu nie je ani okolnosť, že následne dňa 15.5.2017 bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávky medzi postupcom A. B. a postupníkom Coryn, s.r.o., predmetom ktorej bolo okrem iného postúpenie pohľadávky vo výške 9.425,52 eur.

S poukazom na ust. § 262 ods. 1 v s spojení s § 257 CSP žalobca uviedol, že súd prvej inštancie sa vyššie uvedeným skutočnostiam vo vzťahu k rozhodovaniu o nároku na náhradu trov konania nezaoberal a formalisticky rozhodol o nároku na náhradu trov konania s poukazom na § 255 ods. 1 CSP. Žalobca konštatoval, že vyššie opísaný postup zo strany žalovaného je dôvodom hodným osobitného zreteľa, ktorý odôvodňuje pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania aplikáciu ust. § 257 CSP.

Žalovaný v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca nenamieta výrok o zamietnutí žaloby a rovnako v podanom odvolaní nerozporuje ani úplný úspech žalovaného vo veci. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku je potrebné dať do pozornosti skutočnosť, že žaloba bola zamietnutá z dôvodu premlčania uplatneného nároku.

V tejto súvislosti žalovaný poukázal na konanie vedené na Krajskom súde Prešov pod sp. zn. 23Co/109/2015, v ktorom takisto došlo k zmene žalobcu, keď namiesto pôvodného žalobcu Coryn, s.r.o. do konania vstúpil nový žalobca A. B. – CORYN s tým, že táto zmena bola pripustená uznesením zo dňa 26.9.2015, pričom k vydaniu rozsudku došlo dňa 14.11.2016, po viac než roku od pripustenia zmeny v osobe žalobcu s tým, že Mesto Prešov prostredníctvom svojho právneho zástupcu o uvedenej zmene mal (muselo) mať informáciu (a to viac než rok pred vydaním rozsudku KS PO).

S poukazom na vyššie uvedené je podľa žalovaného irelevantné poukazovanie žalobcu na e-mailovú komunikáciu či chyby v písaní rozsudku KS PO, pretože o zmene osoby žalobcu muselo mať Mesto Prešov v konaní KS PO vedenom pod sp. zn. 23Co/109/2015 vedomosť, na základe ktorej malo podľa žalovaného zosúladiť svoje interné predpisy tak, aby na konci dňa vyslovene nepožadovalo číslo účtu spoločnosti, ktorá v konaní už viac ako rok nevystupovala. S týmito skutočnosťami sa okresný súd v napadnutom rozsudku náležite vysporiadal a na tomto základe dospel k správne právnemu posúdeniu nielen v merite veci, ale aj v rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania.

Žalovaný ďalej uviedol, že v zmysle napadnutého rozsudku premlčacia lehota začala Mestu Prešov plynúť najneskôr 18.4.2017 a subjektívna premlčacia lehota uplynula dňa 18.4.2019. Mesto Prešov udelilo plnomocenstvo svojmu právnemu zástupcovi dňa 22.2.2019, t. j. v čase, kedy jeho nárok premlčaný nebol a teda námietka premlčania vznesená žalovaným by bola nedôvodná.

Pokiaľ teda žalobca poukazuje na skutkové okolnosti, ktoré považuje za dôvody hodné osobitného zreteľa, tak žalovaný uzatvára, že e-mailová konverzácia, či nezrovnalosti v hlavičke rozsudku nemali

absolútne žiadny vplyv na skutočnosť, že žalobca mal od 18.4.2017 dostatok času vo veci podať žalobu a ustrážiť si premlčanie. Podľa žalovaného sa žalobca od výzvy na vrátenie prijatej platby zo dňa 5.6.2017 nesprával s opatnosťou riadneho hospodára, keď do udelenia plnomocenstva dňa 22.2.2019 vyčkával približne 20 mesiacov a následne od udelenia plnomocenstva do padania žaloby dňa 30.12.2020 vyčkával ďalších 22 mesiacov, v dôsledku čoho súd vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným za dôvodnú.

Podľa žalovaného žalobca v odvolaní poukazuje na skutočnosti, ktoré možno v prejednávanej veci označiť za bezvýznamné s tým, že žalovaný poukazuje na to, že jediná skutočnosť, ktorá mala vplyv na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania je to, že žalobca svoj nárok neuplatnil včas, pričom ho evidentne uplatniť mal a mohol. S poukazom na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* žalobca dodáva, že nedbalosť žalobcu pri uplatňovaní svojich práv nemôže byť považovaná za okolnosť hodnú osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

S poukazom na uvedené preto mal žalovaný za to, že v konaní neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by opodstatňovali aplikáciu § 257 CSP. Právny názor okresného súdu považoval za správny a navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobcu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ust. § 34 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (ust. § 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 6.2.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 7.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

Výnimku pri rozhodovaní o trovách konania predstavuje ustanovenie § 257 CSP, ktorého účelom je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Zo slovného znenia vyššie uvedeného zákonného ustanovenia

vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprímeranej tvrdosti.

Dôvodná bola odvolacia námietka žalobcu ohľadom náhrady trov konania, keďže súd prvej inštancie tieto neodôvodnil aj s poukazom na ust. § 257 CSP zároveň i z dôvodu nepreskúmateľnosti, keďže súd prvej inštancie jasne nevysvetlil ako sa dopracoval k výsledku o nároku na náhradu trov konania, a to i s prihliadnutím na argumenty odvolateľa.

Vo všeobecnosti nepriznať trovy konania je možné len výnimočne a v prípade, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na strane strán, pričom má súd vychádzať z posúdenia všetkých okolností danej veci. Pri skúmaní či dôvody hodné osobitného zreteľa existujú, súd prihliada k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomeroch všetkých strán konania. Je pri tom potrebné zohľadniť nielen pomery toho, kto by mal nahradiť trovy konania, ale je nutné zväziť ako by sa takéto rozhodnutie dotklo predovšetkým pomeroch oprávnenej strany. Významným z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú rovnako okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku, postoj strán v priebehu konania a ďalšie skutočnosti.

Súd prvej inštancie nepoužitie aplikácie ust. § 257 CSP vôbec neodôvodnil. Uvedené je zarážajúce najmä s poukazom na skutočnosť, že žalobca svoj nárok vo veci samej odvíjal od tých istých skutočností, pre ktoré by podľa svojho vyjadrenia nemal byť zaviazaný na náhradu trov konania, a to, že v čase, keď zaslal peňažné prostriedky žalovanému, nemal vedomosť o tom, že došlo k postúpeniu tejto pohľadávky na inú – tretiu osobu, ktorá je personálne prepojená so žalobcom, a to nielen v osobe jediného spoločníka konateľa, ale aj v osobe rovnakého právneho zástupcu. Rovnako súd nezohľadnil pri rozhodovaní o aplikácii ust. § 257 CSP, ani tú okolnosť, že žaloba nebola zamietnutá z dôvodu, že tento nárok žalobcu neexistoval z dôvodu, že bol už premlčaný.

Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Náležitosti odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP sú zárukou toho, aby bolo rešpektované právo strán na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti výroku o trovách konania odvolací súd dospel k záveru, že jeho odôvodnenie týmto požiadavkám nevyhovuje z dôvodov podrobne vyššie uvedených.

Odvolací súd preto na základe vyššie uvedeného podľa § 389 ods. 1 písm. b) rozsudok súdu prvej inštancie napadnutého výroku o trovách prvoinštančného konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom pre absenciu riadneho odôvodnenia rozhodnutia.

Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní opätovne posúdiť argumenty žalobcu pri aplikácii ust. § 257 CSP a až v prípade, ak zistí, že aplikácia tohto ustanovenia neprichádza do úvahy ani z časti, opätovne rozhodne o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP.

Podstatným preto pri rozhodnutí o možnej aplikácii ust. § 257 CSP sa odvolaciemu súdu javí náležité zistenie skutkového stavu (už aj s poukazom na argumentáciu žalovaného v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcu), najmä pokiaľ sa týka okolností, za ktorých žalobca – Mesto Prešov v čase, keď právny zástupca žalovaného žiadal poukázanie prisúdenej istiny na účet malo rep. mohlo mať Mesto Prešov malo vedomosť o rozhodnutí o pripustení nového žalobcu namiesto pôvodného žalobcu (Coryn, s.r.o.) ako aj následnému potvrdeniu o správnosti tejto úhrady zo strany žalovaného, t. j. či bol žalovaný uvedený do omylu. Je potrebné, aby súd prvej inštancie náležite zistil, či Mesto Prešov bolo, tak ako to tvrdí v podanom odvolaní, uvedené do omylu pri realizácii úhrady zo strany žalovaného, alebo naopak, tak ako to tvrdí žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu Mesta Prešov, toto malo dostatočný časový priestor na zistenie o tom, kto je oprávnený prijať úhradu. Podstatným je tiež zistenie či skutočne právny zástupca žalovaného e-mailom dňa 18.1.2017 potvrdil žalobcovi, že sumu, ktorú uhradil od spoločnosti Coryn, s.r.o. uhradil správne, ako aj to, či tým istým e-mailom žalovaný poprel informácie právneho zástupcu žalobcu označených za zavádzajúce. V skratke povedané, úlohou súdu prvej inštancie bude, na rozdiel od konania vo veci samej, kde ako prejudiciálnu otázku posudzovať vznesenú námietku premlčania žalovaným, posúdiť, či k omylu, pokiaľ sa týka platby, došlo v dôsledku konania žalovaného, resp. v dôsledku nedbanlivosti na strane žalobcu tak, ako to uvádzal žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu.

Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy a stranám konania vrátane žalobcu dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľné dané (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu napríklad sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci samej. V novom rozhodnutí (o trovách prvoinštančného konania) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).